

Bona Major
Festa Major

1
9
7
4

Núm. 127

Año 11

Agramunt,

Septiembre

de 1974

Crida a la Joventut

Uns joves han fet arribar fins a la Redacció unes suggerències i unes impressions sobre el nostre periòdic. Sempre és interessant que la joventut es preocupi de SIO, ni que sigui, en bona part, per ressaltar-ne les deficiències.

Sabem de sobres que SIO no és perfecte, i els que mes rera mes el fem sortir al carrer, tenim plena consciència del que li falta i, de vegades, del que li sobra. Però sabem també el preu de la continuïtat i el difícil que resulta mantenir l'equilibri entre contraposades opinions, per altra banda ben respectables.

Déiem fa pocs mesos que SIO està obert a tothom i també, com és lògic, ho està a la joventut. Mantenim aquesta postura des del primer dia, fa més de deu anys, i si alguna cosa ens apena és que el jovent mai ha correspost amb l'assiduitat desitjada i solament d'una manera esporàdica ens ha ofert les seves col·laboracions.

Actualment, segons sembla, alguns elements joves desitjarien participar en aquesta «taula rodona» que pràcticament és per Agramunt el nostre periòdic. I ben a gust els cediríem un espai fixe si ells es comprometessin a omplir-lo cada mes. Per part nostra no hi hauria cap limitació, apart, els condicionaments que es deriven de la mateixa naturalesa del periòdic. Les coses són com són i no com de vegades voldríem que fossin. SIO es un periòdic local i sempre tindran preferència en la publicació les col·laboracions que, de més lluny

o de més prop, tinguin alguna relació amb la Vila: amb el seu passat, el seu present o el seu futur. No excloem per sistema cap altra qüestió que pugui resultar interessant, només cal obrir la collecció de SIO per comprobar-ho; però el lector vol, primordialment, saber coses d'Agramunt. I les disposicions legals també diuen el mateix.

Erraria de mig a mig qui subvalorés la importància i les possibilitats informatives del nostre SIO; la vitalitat agramuntina és extraordinària i ofereix abundant material a la notícia, a l'estudi i a la polèmica. No pretenem fer política de camp; però estem persuadits que també sofriria error la persona que preocupant-se molt de temes transcendents d'àmbit universal, ingorés, olímpicament, aquelles qüestions que giravolten entorn nostre; qüestions menudes i vulgars que, a la pràctica, condicionen el viure quotidià. Tot està bé al seu lloc; però cal tenir present que els temes d'interès general ja surten als diaris i a les revistes, i la missió de SIO és, precisament, ocupar-se dels assumptes que solament interessin als agramuntins.

Una vegada més convidem a la joventut a córrer a les nostres planes. SIO ansia conèixer els seus ideals i les seves inquietuds i, sobretot, la seva particular visió de la problemàtica agramuntina.

SIO

ROS ROCA S.A.

LA INDUSTRIA
DEL REMOLQUE

SIO - Boletín Informativo Municipal

Director: Alcalde Sr. D. José M.º Inglés

Sub-director: Jaime Cuñat Mata

Edita: Ayuntamiento de Agramunt (Lérida)

Imprenta G. Vicens - Guimerá, 15 - Agramunt

Redacción y Administración

Calle de la Plaza, 1 Apartado Correos n.º 10
Agramunt (Lérida)

Suscripción anual: España 100 ptas.

Extranjero 115 ptas.

Número suelto 10 ptas.

Depósito Legal: L. 138-1964

MAQUINARIA AGRICOLA

JOSE MARTORELL

Si compara,
elegirá

CHOCOLATES Viladés

A Agramunt no ens estem de res. Gràcies a la "caparrada" dels nostres consellers, el nom de la Vila ha sortit als diaris, a la ràdio, a la tele I, segurament, en més de quatre tertúles polititzades.

La "crisi d'agost" del nostre Ajuntament es referia, segons la versió oficial, a "...Asuntos puramente de régimen Interior... en su día exagerada por algún medio Informativo". Bé, tothom és lliure d'opinar com li sembla; l'important és que ja s'ha resolt i a jutjar pel trempats que es mostren els consellers, la solució els deu haver estat favorable...

No nego que em faria molt il·lusió explicar i comentar amb tots els pels i senyals la referida crisi, els antecedents i les conseqüències actuals i possibles, les afirmacions i els interrogants... Però existeixen condicionaments i m'hauré de quedar amb les ganades. Un altre dia serà.

De totes maneres com que avui he engegat per l'Ajuntament, acabaré d'omplir la columna parlant de la Casa Gran. I el primer que se m'ocorre és que potser ja seria hora que les sessions públiques del nostre Consistori ho fossin de veritat. Vull dir que es permetés l'entrada al públic — i també als periodistes — a les esmentades reunions. A la millor ens asabentariem d'alguna cosa interessant sense necessitat d'esperar a llegir-ho a "SIÓ", amb retard i resumit, i a voltes sense acabar-ho d'aclarir. Per exemple, de les notícies municipals del mes passat, ¿com s'ha d'entendre aquella que parla d'una societat i de la rotulació del carrer Gulmerà?

Estic segur que franquejar la porta de la sala de sessions seria una novetat que molts agramuntins agrairien. A més l'espert obert i democràtic dels nostres prohoms municipals es demostraria pràcticament. Vull creure que en l'ambient actual, que per tants indrets respira "apertura", és solament per inèrcia que es mantenen les portes tancades, sense que en aquest dilatat enclaustrament — fa més de trenta anys que dura — hi hagin segores intencions.

A un Ajuntament que ha estat notícia a Espanya i a l'estranger, poc poden preocupar-ll unes sessions en directe, cara al públic agramuntí. Els components del Consistori es deuen al poble i aquest fa dies que està madur per presenciar amb educació i sentit de responsabilitat un debat municipal.

I si algun dia els temes fossin massa polèmics, sempre hi hauria el recurs de celebrar un "plenillo" la vigília...

ISSET

FOC

El dia deu de juliol esclatà un foc ben espectacular que cobrí la superfície compresa, amb una amplada ben considerable, des de prop de la Donzell fins prop del Masnou. La particularitat d'aquest incendi és que en les zones de bosc explotaren gran quantitat de bales i altres menes de munició procedent de la guerra civil última.

MES FOC

El dia nou del mateix mes, un altre foc va recórrer la distància entre el "Silo" i Puellas. Junt amb aquest foc, hem de tenir en compte la gran quantitat de focs menors derivats de la crema de la palla damunt del tros. Es una llàstima que aquesta solució pirètica hagi pres carta de naturalesa entre nosaltres, ja que d'aquesta manera el nostre paisatge, en el poc que quedava de verd —ribes, erms i cunetes— queden calcinats. Els roures, els garrics, les alzineres, les freixes i altres formes de vegetals són víctimes de la més absoluta indiferència, quan no menyspreu. Està prohibit calar foc a la palla? Qui veïlla per tal que es compleixi la llei?

P L U J A

El dia vint de juliol va ploure a més i en dar. No tenim la mesura de l'aigua que va caure, però els carrers semblaven rials i vessaven per damunt de les voreres. Ah, una conseqüència d'aquesta pluja: sembla que s'imposa l'haver de pavimentar els carrers de la part alta de la Vila, ja que la terra, quan plou i dojo, embossa les entrades de les clavegueres o les ompla de terra.

A J U N T A M E N T

Sembla, per les notícies que arriben a la nostra redacció, que el nostre Ajuntament té resolta la crisi que protagonitzà darrerament. I la solució sembla bona: un compromís del què hauríem volgut informar més àmpliament als nostres lectors, però que per mesures de prudència hi hem hagut de renunciar.

C A N T S

Per allà a les deu del vespre del dia 22 del mes de juliol, la nostra "Coral d'Avui" va acollir als alumnes del XIè. Curs Internacional de Direcció Coral i de Pedagogia Musical Infantil. Feia bonic de sentir i de veure com tots aquests alumnes, amb la nostra coral, cantaven sota les arquivoltes del nostre temple parroquial. Amb aquells cantos ens venien a l'esment aquelles paraules del poeta: "Allà on hi ha la meua parla, hi ha la meua pàtria; allà on el poble dansa, s'aferma l'esperança". El mestre Virgili, ànima polidimensional d'aquesta trobada, féu cantar a tots els infants del poble. I, és clar, també es ballà sardanes. Tota la nostra plaça Major era una massa concèntrica d'anelles que, potser, més que ballar, exaltava la joia de trobar-se tothom aplegat per un mateix cant, per una mateixa dansa.

A C C I D E N T S

Sense haver pogut esbrinar els detalls, ens diuen que la filla del ferrer de Tall, fou víctima d'un accident, lleu, de circulació. I que el dissabte, dia 17, a l'encreuament del Control, un cotxe francès tombà de la bicicleta amb la què circulava, al senyor Areny, més conegut pel Castell de Puellas. Els francesos van socórrer l'accidentat que no va rebre més que uns quants cops sense importància. Va servir d'interpret, entre uns i altres, el nostre amic Jaume Cots.

S O R O L L S

Hom creu que hi ha algú que ha de vetllar per l'ordre públic. Aquest no es compon, només de d'ordre polític i social, sinó de pau i tranquil·litat, com de dret al descans i al silenci. Si és així, ¿per què es permet de fer tant de soroll a les motos a qualsevol hora del dia?

Hom pot fer el soroll que vulgui sense tenir en compte els drets més elementals del proïsme. Es una visió parcial de la política, quan aquesta sembla que s'ha d'entendre com l'administració del bé comú. I en aquest bé comú hi entra el dret al silenci, al descans a la tranquil·litat...

AGRAMUNT PROTAGONISTA

La crisi del nostre Ajuntament ha estat notícia general. Tota la premsa de Catalunya —"La Vanguardia", "Correo Catalán", "Tele/eXprés", "Diario de Barcelona", "Diario de Lérida", etcètera— així com algun periòdic de Madrid, i fins i tot de França, ha publicat la notícia de l'actitud col·lectiva dels nostres consellers en front d'un problema municipal greu. SIÓ, paradoxalment, ha estat la premsa més mal informada. Essent un butlletí municipal, molts lectors es preguntaran, aleshores, ¿de què serveix SIÓ? ¿Per a publicar o no publicar allò que més interessa al nostre Ajuntament?

A C L A R I M E N T

Per les darreres notícies rebudes a la nostra redacció, ens assabentem que la mort del nostre convilatà Jaume Vila Escolà, fou deguda a un accident de la circulació.

SIÓ

QUE VISQUIN LES EXCEPCIONS

Sempre he sentit dir i alguna experiència quasi m'ho fa creure, que una de les característiques dels nostres convilatans, és la falta d'entusiasme quan es tracta de fer un esforç col·lectiu per aconseguir una finalitat en bé del comú. És possible que així sigui, amb predomini de la individualitat sobre la conformitat i acceptació d'unes normes de caràcter general, encara que siguin benèfiques per la comunitat. Segurament que són els més, els pobles que així actuen, però aquesta manera d'ésser no exclou com tota regla les excepcions, i si mirem el que s'ha fet col·lectivament a la nostra Vila al llarg dels temps, quasi diria que són "excepcions excepcionals".

Corria la segona meitat del segle tretzè, quan el Gremi de Teixidors de la Vila es posà d'acord per costejar el grup de l'Adoració de la magnífica portada principal de l'església que s'estava fent. Hem de creure que els altres gremis no es quedaren endarrera. L'empresa no era petita i els mitjans segurament no massa grans com ho demostra que l'obra no fos acabada fins dos segles després, enllestint el campanar.

No varen quedar prou tips del fet, que emprengueren l'afegit de la capella del Socós a l'església uns dos segles d'acabada la primera. Dos bones **excepcions**.

Fins el segle darrer no tenim notícia de cap més **excepció**, en que a uns bons veïns de la Vila se'ls va ocórrer el que ara en diríem una mútua de previsió, la "Germandat de la Sang de Nostre Senyor Jesucrist". Fou de les primeres d'Espanya i va funcionar fins que la previsió estatal la va fer inoperant. També dins el mateix segle els va passar per la testa construir una plaça porticada, de forma regular, amb les cases semblants i formant tota ella un **conjunt harmònic**. Encara que no tot va ésser conformitat, la cosa acabà bé.

Arribant al nostre segle em plau senyalar tres **excepcions** importants per la vida de nostra Vila. Una de caràcter agrícola que dissortadament se'n va anar en orris pel que dèiem abans, falta de l'entusiasme col·lectiu o sobra del particular, i dues altres de finalitat "cultural-recreativa" amb els seus ribets polítics, tal com es portava en aquells temps, "La Barretina" i el "Casal Agramuntí".

La primera, per circumstàncies que no són del cas aquí, va quedar anul·lada pasada la nostra guerra, quedant la segona com a única sala d'espectacles de la Vila, després que una empresa es comprometé a posar l'edifici, que havia sofert l'efecte de les bombes, en les degudes condicions de servei a canvi de deu anys d'arrendament.

Les novetats del "Casal Agramuntí" tenen sempre una referència, com una notícia més, dins nostra revista local SIÓ el que no deixem d'agrair, però en la del mes de juliol passat, ens mereixérem un comentari exclusiu en la secció "De casa a casa" que firma ISET.

Les opinions són tan diverses com els criteris i aquests ho són tant com els seients de barret, i **tothom pensa a la seva manera**, com diu el comentarista, i una de les primeres lleis del bon conviure, és el respecte a tota opinió del pròxim, mentre aquesta sigui el més objectiva i imparcial possible i no faci comentaris com el present, destinats a ressaltar la part negativa —ja que res ni ningú és perfecte— i amb l'excusa de les seves temences dona una visió de desfeta de la nostra entitat quasi sens remei.

¿Tan greu és que una agrupació de socis com la nostra, per circumstàncies econòmiques de caràcter gene-

ral i que tots vivim, hagi d'augmentar l'import de la paqueta —la més baixa que es paga arreu— **que valdria més que no fos notícia** com si es tractés d'un terratrèmol?

Ja manifesta més endavant el comentarista que no són els quatre drets d'augment el dolent i lleig, sinó que es faci després d'un altre augment i dues quotes extraordinàries, **el que de cara enfora dona la impressió que les successives juntes tenen l'aparell calculador espatllat o bé que els negocis van molt malament**.

Per aclarir un xic la perspectiva que el comentarista pinta de forma tan simplista i fosca, donant la culpa de les dificultats presents **als trenta anys de monopoli que exercí el Casal a nostra Vila**, farà una mica de memòria a tal fi.

En quedar com a única sala d'espectacles, no va exercir mai cap monopoli, si entenem per això impedir la competència possible i aprofitar-se de les circumstàncies, i mai cap junta del Casal va obrar com si disposés d'un monopoli, molt al contrari, sempre es preferí fer equilibris econòmics, amb "pilotes" avalades pels mateixos membres de les juntes, abans d'augmentar les despeses dels socis, i precisament en aquest anti-monopoli trobem l'explicació del què ha estat la marxa econòmica de la nostra entitat. No d'ara sinó de sempre o sigui com el seu pecat original o la seva grandesa. No és que tinguem **l'aparell calculador espatllat ni els negocis van malament**, sinó que la causa primera i quasi diria única és la consideració extrema a ferir el menys possible la butxaca del associat.

Com prova concloent de l'anti-monopolisme de la societat, sols cal pensar un moment en el negoci més clar i sanejat que hauria fet qualsevol propietari de la sala, sense apretar massa, en lloc d'unes juntes preocupades solament perquè la entitat anés tirant, sense afany de lucre i que el soci s'hi trobés el millor possible. I quan s'ha hagut d'augmentar la quota o demanar-la extraordinària és que no hi havia altra sortida.

Sembla que el comentarista vulgui ignorar que la societat és sols la manifestació de la voluntat dels socis amb **lo dels lligams mlsos i el carreró sense sortida**. Els lligams sols poden ésser forts o nuls i el carreró és tan ample com ho és la voluntat social, que per ara es manifesta igual que sempre i no crec que la nostra "excepció" perilli i de molt.

M'agradaria que Iset, ens fes l'obsequi d'una altra exposició sobre el Casal. Però aquesta vegada ressaltant el bonic per equilibrar l'escrit anteriorment en què domina-

va el lleig.

Podria dir, per exemple, que la marxa econòmica, encara que no és per llançar els diners, si és per mirar amb cert optimisme l'esdevenidor, tenint en compte que el passiu és quasi la quarta part de l'actiu, o sigui, que amb un patrimoni d'uns quatre milions de pessetes, tenim un deute de poc més d'un milió, i encara d'aquest milió el 90 per cent és degut a la reconstrucció de la sala-café i al mobiliari nou. Podria dir que dintre la seva categoria, la nostra entitat es pot comparar a qualsevol altra amb avantatge per la nostra. Podria dir de la grata sorpresa dels forasters en trobar-se amb una obra que no tenen poblacions molt més grans. I tantes coses podria dir no menys certes, qui té la mà trencada en saber ressaltar els diferents aspectes d'una qüestió. Sincerament molt li agrairia.

No crec que hagi de ressaltar la importància capital de les associacions dintre qualsevol manifestació, sigui

d'ordre material o espiritual. La Naturalesa ens dóna l'exemple de collectivitats com són les abelles i formigues, que tenen un ordre establert i cada una fa la seva tasca per tal que la comunitat no mori. Extremant una mica la similitut, l'home, de petites unitats vitals que, com les abelles, cada una ha de fer la seva funció. I alçant fins d'infinít el punt de mira, veiem que el concepte de Déu va associat a tres persones.

De totes les associacions possibles entre els homes, em plau senyalar que sols les que neixen de la voluntat lliure d'una col·lectivitat conscient cap a una finalitat noble i benèfica per la mateixa comunitat, lliure de tot afany materialista, són les que enlairen la humanitat i omplen el seu cor. Per això hem de defensar com sigui, dintre la bona llei, les poques "excepcions" que en el transcurs del temps ens han quedat a la Vila.

Ramon BERGUÈS PLA
President del "Casal Agramuntí"

Exclusivitats * Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers

Tailleur Sastre

Roda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES
Valls d'Andorra

ACAPULCO
BAR-RESTAURANT
DISCOTECA
AVDA. DE LERIDA Nº 11 **Monzón (HUESCA)**
TEL 400185

Dirección:
RAMON INGLÉS (Crich)

Antonio Montané Farré

Maderas del País y de Importación
Aserradero Mecánico en Las Bordas

Calle Piedad, 25 Teléfono 21
BOSOST (Valle de Arán)

GRANET DE PEBRE

per Josep Farreny

FEM-NOS, SIGUEM I AGRAMUNT SERA

A l'agramuntí, del més petit al més gran en tots sentits.

La Verge està sola,
massa sola.
Nosaltres estem sols,
massa sols.
Les cases estan soles.
El poble està sol.
La Verge calla, no diu res
espera el ser.
Nosaltres callem,
callem massa,
sols xerrem.
Les cases callen,
com la Verge,
com nosaltres.
I vivim, vivim?
i no oïm, callem.
Per això les cases
i la Verge callen,
perquè no diem res.
Perquè les cases,
perquè la Verge,
no ens diuen res.
Perquè no sabem escoltar,
perquè no sabem veure,
el misteri, la vida
de les nostres cases,
del nostre poble,
de la nostra Verge.
I no diguem tot és mort,
no ho diguem,
fóra com dir som morts!
Fóra no creure en res.
Fóra acceptar,
que som gent sense ahir;
sense passat, sense present,
sense esdevenidor.
Escoltem, mirem,
sentim com parlen,
les nostres cases,
el poble tot,
que amb la Verge
a tots ens diuen,
com cada any
sempre ens han dit a tots,
a nosaltres els d'ací,
i de fora,
als d'avui i d'ahir
Bona Festa Major!!

Agost del 1974.

LA CREU ROJA

Taula Rodona amb l'Assemblea Local

Agramunt compta ja amb la Institució que pel calre de la seva feina podríem considerar més important en l'àmbit internacional: La Creu Roja.

Com ja publicà SIÓ en el seu moment, el passat mes de juny quedà constituïda l'Assemblea Local de la Creu Roja Espanyola. SIÓ, conscient de la importància d'aquest esdeveniment, ha reunit als membres de dita Assemblea per donar a conèixer a tots els agramuntins el que és, el que serà i el que representa per a la nostra Vila acullir en el seu si una Cèl·lula de la Creu Roja.

L'Assemblea quedà constituïda de la següent manera:

President: Manuel Cardona; Vicepresident: Jaume Bonet; Secretari: Pere Brils; Tresorer: Josep Bertran; Cap de destacament: Rosend Caro; Vocals: Josep Maria Roqué i Josep Fitó.

Remits tots ells per SIÓ, han anat contestant a les nostres preguntes.

—Quins són els antecedents de la Creu Roja a Agramunt?

—Com tots sabem, l'actual secretari, en Pere Brils, havia estat durant molts anys el seu delegat a Agramunt. La seva tasca, silenciosa però molt eficaç, serví per a que l'Assemblea de Lleida es fixés en Agramunt. Una vegada aconseguit això, l'insistència per part d'en Brils i del nostre Ajuntament en les raons de què Agramunt és un lloc important i estratègicament situat, aconseguiren que l'Assemblea Provincial acordés la formació d'una Assemblea Local en la nostra Vila.

—Ens voldríeu explicar quina mena de feina tindreu, la forma de portar-la a terme, organització etcètera?

—En primer lloc hem de fer constar que l'Assemblea d'Agramunt, com totes les que hi ha arreu del País, naturalment, en la part econòmica és completament autònoma. Es a dir, que totes les despeses que tindrà s'han de cobrir amb els diners aportats per la nostra Vila i comarca. I, naturalment, no tenim cap obligació de donar res a l'Assemblea Provincial o Nacional. Explico això perquè la gent sàpiga que els diners que dona, tan els de les quotes de soci com els donatius, es queden a casa en la seva totalitat.

—Es interessant de saber-ho.

—La Radicació d'una Assemblea està supeditada a la possessió d'una ambulància. Naturalment els nostres primers passos, una vegada constituïda la nostra Assemblea, foren encaminats a adquirir-ne una. Demanada aques-

ta, suposem que quan el lector llegeixi aquestes ratlles ja està en servei, els esforços, els principals esforços, estan dirigits a resoldre el problema de la seva financiació. Contem en primer terme en una substanciosa aportació del nostre Ajuntament i la resta esperem aconseguir-la mitjançant els donatius del públic en el qual confiem plenament, doncs creiem que es donarà compte de la necessitat que tenim tots d'aquests preciós instrument que en qualsevol moment pot salvar-nos la vida.

—Quins són els camins que s'han emprat per aconseguir una millor resposta del públic?

—En primer lloc hem fet una campanya propagandística per tal de conscienciar la gent. I en segon lloc, la facilitat. Explicaré això de la facilitat. Tenim compte corrent en totes les oficines bancàries on el públic pot fer el seu donatiu o apuntar-se per soci. Hem repartit, casa per casa, uns impresos on tan sols cal apuntar el nom i la quantitat que es vol donar. Nosaltres, si no es vol enviar per correu, passarem a recollir-ho personalment. El primer dia de la Festa Major exposarem l'Ambulància a tot el poble i al mateix temps farem un acapte. Acapte que anrem repetint una vegada a l'any. Com pot veure, hem procurat donar les màximes facilitats per tal que la gent pugui fer els seus donatius.

—Ens podrien dir la quantitat que en aquest moment tenen arreplegada

—De moment tenim unes 30.000 pessetes de donatius i un centenar de socis a raó de 300 pessetes fan pessetes 30.000 més. Naturalment això es el començament. També tenim projectat, el meu company s'ha descuidat de dir-ho anar a fer un acapte per tots els pobles veïns on tindran també el servei d'ambulància.

—Això ens porta a preguntar l'extensió d'aquest servei. Quins són els pobles que se'n gaudiran?

—Bé. L'ambulància farà dos classes de servei. El primer que cobrirà des del lloc de socors, del que després parlarem i el de Taxi. El de Taxi cobrirà els pobles següents: Mafet, Montclar, La Donzell, Coscó, Puellas, Puigvert, Renan, Castellnou, Ossó, Bellver, Montroig, Montfalcó, Les Pallargues, Preixens, Pradell, Ventoses, Butsènit, Santamaria i Almenara.

—El servei de socors, em voldríeu explicar en què consisteix?

—Es el Servei de Carretera. Actualment estem gestionant la cessió o adquisició d'un terreny on s'hi bastirà una caseta, com les moltes que hi ha per les carre-

a Agramunt

teres ja actualment. Allí hi haurà un destacament compost per quatre socorristes. De moment hi seran tots els dies de festa i més endavant possiblement tota la setmana. El seu radi d'acció serà més ampli que el servei de Taxi doncs s'haurà de combinar amb els altres llocs de socors que hi ha a la província.

—Ja que heu parlat de socorristes potser que encetéssim aquest tema?

—Aquest és un punt molt important. Començaré per dir que tothom pot ser socorrista. Tant homes com dones. Només es necessita tenir més de 16 anys fer el cursset corresponent i una mica de bona voluntat. Actualment s'està fent el primer cursset amb un total de 36 participants que de moment cobreixen les actuals necessitats. Més endavant cobrirem les baixes que, naturalment, s'aniran produint.

—S'ha dit que més endavant es mantindrà un servei permanent de quatre socorristes durant tota la setmana. Ens podrieu explicar com s'aconseguirà això?

—Per mitjà d'un destacament de soldats destinats permanentment a Agramunt. Això és una de les coses que ens fa més il·lusió. Si no hi ha res de nou a partir de l'any 1976 el lloc de socors podrà estar permanent obert gràcies a aquest destacament compost de 14 ó 16 membres. I el que és també molt important, és que els socorristes locals que tinguin de fer el servei militar tindran prioritat per ocupar aquests llocs.

—El servei d'ambulància serà permanent?

—Naturalment. Cada setmana hi haurà dos o tres socorristes-xòfers de guàrdia disposats a sortir a qualsevol hora del dia o de la nit. Som conscients de la nostra responsabilitat i no regatejarem esforços per tal de tenir una organització perfecta.

—Tenen ja organitzat els serveis de trucades?

—Oportunament es donarà a conèixer el número de telèfon i el lloc on es podrà avisar quan es necessiti l'ambulància.

—Hi ha alguna cosa més que vulguin dir?

—Ja que tenim l'oportunitat, per mitjà de SIÓ, d'arribar a tots els agramuntins que resideixen fora de la Vila, voldríem fer-los una crida per tal que ells també col·laborin en aquesta obra de tanta importància per a nosaltres. Sabem de la gran estima que tots ells tenen per Agramunt i les seves coses, i estem segurs de que també aportaran el seu gra de sorra enviant un donatiu per l'Assemblea Local de la Creu Roja.

—SIÓ, que sap d'aquesta estima de la què parleu, està segur que la vostra crida tindrà una ampla resposta. La cosa s'ho mereix.

Festa Major, qui t'ha vist i qui et veu

*Quan jo vaig venir al món
tu ja eres nascuda,
caminàves poc a poc
creixies ferma i segura.*

*De records de ma infantesa
sempre anaven progressant,
fins que va venir un dia
que comences declinant.*

*Al teu costat jo vaig créixer
i mai t'he abandonat,
poc a poc ets tu qui em deixes,
és que el temps ha canviat.*

*El Temps crec que no canvia,
nosaltres som els "canviants",
com joguets a sa presència
per escena anem passant.*

*Festa Major d'una altra hora
al veure com t'has tornat
si algú ho hagués dit algun dia
ni que m'ho haguessin jurat.*

*Crec que l'única pega
és que ja tens molts anys,
del caliu que ara et queda
encara ens hi escalfem els grans.*

*D'aquest caliu jo voldria
que en neixessin nous retronyes
amb llucades tendres, joves,
promesa de noves funcions.*

*Oh! Festes Majors ja passades,
per la nostra edat importants,
junts marxem amb la memòria
de nens, de fadrins, de grans.*

*Festa Major! T'has fet vella,
com totes les coses es fan,
ningú d'això se n'escapa
i el món segueix... va caminant...*

FERNANDO ROS

Agramunt, setembre del 1974

Els Gitanos també tenen Fe

En temps bastant remot es tancava l'església a les vuit del vespre i també alguns fidels anaven a fer la visita al Santíssim. Moltes vegades el sagristà s'havia d'esperar després d'aquesta hora perquè un senyor estava agenollat davant el Sant Crist de la Sang. A voltes per estar-se-hi mitja hora; el bon home no deia res i fins que havia marxat no tancava les portes.

Emperò això ja feia massa dies que durava, el va espiar a veure si podia saber qui era i a la fi es pogué convèncer que es tractava d'un gitano.

Va prendre paciència dos dies més, però amagant-se rera la porta del campanar, que toca al costat del Sant Crist. Aquell gitano amb els braços en creu, agenollat i fent exclamacions, demanava a Nostre Senyor uns quants quartets per als seus mals gastos.

El sagristà va sentir les següents «lletanies»: «Vos demano solament deu ralets, Sancristet de la meva *pubreta* animeta!». Aquestes súpliques i exclamacions duraven mitja hora i tres quarts, i els deu ralets mai baixaven de les mans del Sant Crist.

Encara aquest sagristà tingué la *patxorra* d'esperar un altre dia més; emperò a l'endemà hi anà més aviat, s'amagà darrera la pica de l'aigua beneïda portant una grossa remolatxa i esperà que vingués aquell devot gitano.

No faltà pas a la mateixa hora dels altres dies, i com de costum, amb els braços enlaire i en creu, engegà aquelles súpliques: «Sols deu ralets vos demano, Sancristet de la meva *pubreta* animeta!». No va pas acabar de dir «vos demano» quan ja tenia rebotant sobre l'esquena aquella descomunal remolatxa.

Aquell gitano al fer-se càrrec que en lloc dels deu ralets que demanava li va venir aquella brutal batzaca, amb un bot se'n va anar fins a la porta del carrer, encara es va tornar a girar a veure si queien els deu ralets i tot esfereït exclamà: «¡Rebony, rebony, rebony! (però sense embuts), si li demano un duro em mata!».

Aquest és un cas còmic per cert i va succeir l'any de la Maria Castanya.

Silvestre BONET

L. COMENCE

PINTOR - DECORADOR

EMPAPELADOS - MOQUETAS - CORTINAJES

Les ofrece sus servicios

Avda. J. Mestres, 7 - 2.º

AGRAMUNT

Teléfono 39 02 08

8

CHOCOLATES JOLONCH

FIBAL

Plaza del Pozo, 14

AGRAMUNT

Les ofrece su nuevo establecimiento de
Sastrería y Confecciones para Caballero y Niño

Tramitaciones, Automóviles,
Pasaportes y Expedientes
en general

Zapateria, 1
AGRAMUNT

GESTORIA FEIXA

Leñas y Carbones

F. Santamaría e Hijos

Santa Esperanza - Tel. 390387

Tintorería Batet

La Tintorería de Agramunt

El bilingüisme Català-Castellà

(1)

El bilingüisme és un fet fortament acusat per tots aquells que hem nascut en la terra catalana. L'autor —Antoni M. Badia i Margarit— analitza aquesta realitat i accepta dos tipus de bilingüisme: el natural i l'ambiental. En una forma o en altra, en diferents zones europees, es donen casos d'un bilingüisme semblant al nostre.

Hi ha, comenta en Margarit, qui pensa, i sens dubte amb molta raó, amb els grans avantatges que reporta l'haver nascut a una determinada zona on s'ha fet factible assolir una formació bi-idiomàtica. Evidentment, aquesta realitat facilita el domini espontani de dues llengües —circumstància altament valoritzada en l'actual època d'enfervescència en saber idiomes— però també no cal oblidar les dificultats i trontolls que la qual cosa reporta.

El cas més generalitzat en la nostra terra, salvant excepcions, és l'anomenat bilingüisme ambiental. Majoritàriament, la nostra parla materna ha estat el català i, vulguem o no, ens hem de valdre d'aquests elements lingüístics tan familiars per a assimilar altres formes i maneres d'expressió. El mateix castellà, après quasi paral·lelament a la nostra llengua materna, no ha pogut excloure's de l'esmentada llei filològica.

L'aprendre un idioma distint del matern vol dir, servir-se d'aquest per a comprendre l'altre. Mentalment, relacionem el sentit semàntic i formal d'un mot qual·sevol, prèvia comparança i posterior traducció a la nostra parla originària. Acceptem-ho o no, aquest procés sempre restarà celeritat i desenvolupament a la nostra expressió.

Antoni M. Badia i Margarit, demostra estar convençut de la necessitat d'escolaritat en la llengua materna durant els set o vuit anys inicials, en benefici de la predisposició mental de l'infant, de l'idioma matern i inclús de l'oficial —el castellà en el nostre cas—. Segons ell, el seguiment i respecte d'aquest procés seria positiu en diferents aspectes: en primer lloc, coneixeriem morfològica i sintàcticament el funcionament de la nostra llengua; segonament, després d'aquesta etapa inicial ens trobariem més preparats per comprendre el castellà i, posteriorment, bandejaríem la gran dificultat que representa per nosaltres expressar-nos fàcilment i a bon ritme en castellà.

Salvant totes les dificultats que el bilingüisme reporta, aquest és positiu, doncs, facilita una agilitat mental de cara a l'assimilació d'altres llengües.

Amb aquesta realitat és lloable l'invitació a no renunciar de la nostra llengua, història i cultura i sí a potenciar-la.

En una paraula: saber donar i treure de la nostra estimada carga cultural.

Joan NOVELL i BALAGUERÓ.

(1) M. BADIA I MARGARIT, Antoni. *Llengua i cultura als països catalans*. — Edic. 62. Barcelona, 1972. (Tercera edició). Comentari a la segona part del capítol «Llengües i cultures en contacte», pp., 135-147.

Estación Servicio Agramunt

Pista - Terraza - Piscinas - Discoteca - Snack-Bar

Restaurante

Teléfonos 390202 y 390802

Sección Engrase y Lubrificantes

Comerç JOAN ESCOLA

Guimerà, 3

AGRAMUNT

Papers pintats de les millors Cases

COLOVALL - SHART - LANCEL, PRESTIGI

Extens assortit d'obsequis per a Llistes de Boda

Cristalleries, Vaixelles, Porcellanes, Làmpares, etc.

FERRETERIA - PINTURES - Estanteries Metàliques

MOVIMIENTO DEMOGRAFICO

MES DE AGOSTO

NACIMIENTOS:

Angel Castro Garcia dia 3
Olga Cortadelles Cercós dia 4

MATRIMONIOS:

Francisco Javier Areny Benet con
M.ª Dolorés Guardiola Mateu dia 11
Antonio Pacheco Boza, con
Maria Vargas Verdejo dia 15

DEFUNCIONES:

Jaime Serra Serra 72 años dia 2
Francisco Salvadó Solá 65 » » 5
Magda. Omedes Gelabert 61 » » 7
Jaime Vila Escolá 81 » » 11

LLUVIA CAIDA EN EL MES DE AGOSTO

Dia 19	4'3 litros m. ²
> 20	60 »
> 21	0'4 »
> 27	5'2 »
Total	69'9 litros m. ²

El Observador: DIOSDADO PONT

TAPIZADOS DE COCHES Y MUEBLES

TAPICERIA RECASENS

Plaza Pozo, 6 Tel. 390140 AGRAMUNT

Para buen servicio

Funeraria
(Casa Romá)

Rapidez... Economía...

Servicio Oficial único de
EL OCASO, S. A.

Merced, 19 Teléf. 390309
AGRAMUNT

TIRANT LO BLANC I EL SENYOR D'AGRAMUNT

"Digoos verdad, señor compadre, que por su estilo es éste el mejor libro del mundo..."

"Llevalde a casa y leedle, y veréis que es verdad cuanto del os he dicho."

MIGUEL DE CERVANTES

Tirant lo Blanc de Joanot Martorell, acabat per Martí Joan de Galba és, sens dubte, una obra de relleu en la literatura medieval.

Pere March descriu certament l'ambient de l'alta societat valenciana del segle XV, de la qual provenia Martorell:

"Dom-na em plats ben arreada,
e cavaller ben armat"

"E plats-me fer cavalcada
en illoc pla e ben poblat."

És remarcable la diferència de llenguatge de principis del segle XV als finals del mateix en que fou escrit Tirant lo Blanc.

D'aquest ambient medieval: guerres, cavalleries, bellesa... amb les observacions que li proporcionen les estades a la cort Anglesa i a la Napolitana d'Alfons el Magnànim fent costat al rei en les campanyes de guerra i alhora brillant als salons de la dorada cort de Nàpols, en surt l'obra que "Dámaso Alonso ha demostrat, desapassionadament i amb rigor crític, que Tirant lo Blanc és una fita essencial en la història de la novella moderna", diu Martí de Riquer.

Anunciats exercicis d'armes, o torneigs, que el rei d'Anglaterra organitza amb motiu de les seves bodes, Tirant, cavaller de Bretanya, i seguici, arriben a Londres per a prendre-hi part. El cavaller queda màxim vencedor i és investit en l'Orde de la Cavalleria pel rei anglès, així mateix entra també en l'Orde de la Garrotera. Les festes i justes van durar un any i un dia amb tota classe de fastuositats. "Emperò la cosa més important és que en aquestes pàgines del Tirant lo Blanc apareix la més antiga versió fins ara coneguda de la famosa llegenda de la lligacama, originadora de l'orde militar i de la divisa heràldica de les armes d'Anglaterra", segons Martí de Riquer.

Investit cavaller i assolida gran fama, diu Tirant: "L'espada és la més noble arma que lo cavaller pot portar e de major dignitat."

Vencedor d'innombrables torneigs torna a Nantes amb els seus, on s'assabenten del setge de l'illa de Rodés. Arma una nau i l'acompanya el fill petit del rei de França, Felip.

A l'escala que fan a Palerm, el príncep coneix a Ricomana, princesa de Sicília i una vegada alliberada Rodés, es casen. Tirant embarca cap a Terra Santa, vorejant el nord d'Àfrica rescata nombrosos captius i torna a Bretanya a retre homenatge als seus pares. Felip el demana per les festes del casori; ja a Sicília li pregunen els emisaris de l'emperador de Grècia, assabentats de la seva fama, que vulgui acceptar la capitania dels seus exèrcits, per deslliurar l'imperi de la invasió de turcs i àrabs colligats. A Grècia s'enamora de la princesa Carmesina i després de nombroses batalles per terra i mar, contra el Gran Turc i el Soldà i d'una campanya pel nord d'Àfrica, es casen secretament. Acabada l'alliberació de l'Imperi Grec, mort sobtadament de malaltia.

Farem ara, sobre aquesta sinopsi, una esquematització per tal d'apreciar el sentit de la vida d'aleshores, tan viu en l'actual idiosincràcia que diu Gaziel: "Ens l'han tramesa misteriosament, des del fons de les centúries, uns homes que eren, pensaven i sentien com nosaltres."

Quan es queixa Ricomana del mal festejador que és Felip i de la curteta i bajaneria que li troba, Tirant li diu: "Guar-dauvos senyora, d'aquells homes que ab gran audàcia e gran atreviment gosen requerir a dama o donzella; e tal amor com aquesta no es gens bona, car amor que prest és venguda mes prest es perduda."

A Grècia, l'Emperador dóna a Tirant el comandament dels exèrcits, i aquest promet d'ésser "lo primer que eixirà a terra e lo darrer que es recollirà".

L'amor que senten recíprocament Tirant i Carmesina, encobert i atalagat per la donzella de la princesa, es manifesta pel recel de Tirant "Lla on se fa foc, fum n'ha d'eixir". Carmesina l'encoratja "car amor no accepta noblesa ni llinatge, ni igualtat, car no fa diferència si és d'alt lloc o de baix" i "amor no por ésser jamés forçada sino per amor"... "Tostemps he oit dir —dix la princesa— que qui pare te per jutge segur va a plet".

Tirant vol besar la mà a Carmesina "no volent-ho consentir que de part de fóra la hi besàs, mas oferí la mà e de part de dins que la hi besàs, perquè besan dins es senyal d'amor i besant de fóra es senyal de senyoria".

A la pregunta que li fa la princesa, per què està trist? Tirant contesta que està enamorat, ella vol saber de qui, i ell fa l'enginy "Tirant posà la mà en la mànega e tragué l'espill e dix: —Senyora, la imatge que hi veureu me pot donar mort o vida. Màne-li vostra altesa que en prengui a mercé"... "e fon molt admirada que sens parlar pogués hom requerir una dama d'amors".

Trobem al senyor d'Agramunt a la campanya del nord d'Àfrica desempenyant un bon paper: "...jo tinc deliberat de fer-vos rei de Fes i de Bogia..." li diu Tirant. El senyor d'Agramunt li va al costat el salva de perills de mort a les batalles, no el deixa quan les coses no van bé, "Los casos sinistres de fortuna fan variejat la pensa humana" "...en temps d'adversitat los parents e amics tornent enemics". Sentencia Tirant, i ara l'homenatge a l'amistat, "No sia lleuger en pendre amistat, mas pus tard, des que les haurà preses no les deix"... "qui trova amic, trova tresor; res no deu ésser denegat a l'amic".

Ara aconsella el regiment al nou rei, senyor d'Agramunt, "...ha de viure per exemple ésser el altres, car per exemple dels reis e dels prínceps se regeixen els regnes..." "Donar als mals perquè diguin be, donar als bons perquè no diguin mal"... "Car segons canta lo capellà li respon l'escolà".

"E per la gran liberalitat que veien en Tirant, molts se feien cristians; los altres restaven en llur secta sens que no els era feta violència alguna ni impediment e deien los pobles que aquest era lo mes magnànim senyor que en tot l'univers món trobar-se pogués".

Tornat a Grècia. Tirant i Carmesina es casen secretament —casament vàlid abans del Concili de Trento—; es lliura a ell "per lleal muller" i el pren "per lleal marit"... "ara te fi l'absència puix es converteix en presència" diu la princesa, "Tard s'esdevé lo que hom desitja" respon Tirant.

De nou a la campanya, "Tirant anava d'escuadra en escuadra, visitant la gent, amonestant-los que anassen continuament en ordre". Hi trobem aquí, entre altres, la versemblança històrica de Roger de Flor i els almogàvers a Grècia, posa ordre i disciplina a aquella ferrenya host "E com fon tornat al camp feu fer crida sots pena de mort no fos negú gosàs entrar en neguna església per robar res d'aquella; la segona no fos negú gosàs violar dona qualsevulla estat que sia; la tercera, que no fos negú gosàs pendre neguna cosa sens pagar-la. E con sentiren la crida e veren los penjats, posà molt gran espant a la gent. Tirant era molt amat e temut"; dues coses molt difícils de compaginar.

A l'emisari de Tirant que porta disculpes a Carmesina, ja la seva dona, per la llarga separació, ella li respon: "Cavaller digau a mon senyor Tirant que allà on no hi ha culpa no hi fretura perdó" i després el dubte: "Mas jo so ben certa que ell pensa ben poc en mi, e lo que ell falleix per patura, jo ho recobre per amor".

Ara es prepara la batalla decisiva i Tirant arenga: "Cavallers valerosos armats primer de gran esforç en lo noble coratge, après d'armes tan ofensives que en la vista sol d'aquelles els enemics aterren..." "...Pus fort és que batalla la temor de la batalla".

La sort de les armes és favorable a Tirant. Dos reis li resten presoners, i diu: "E jatsia que hom diga que la pena deu ensequir a aquells qui la meriten, emperò no es novella cosa pagar los justos per los pecadors"... "Negú no es estat creat

que no haja errat", per això "De gran humanitat proceeix haver pietat e compassió dels miserables" ... "Ai Tirant, com ets coixo de la càma de la misericòrdia, qui és major que la de justícia..." li diu el senyor d'Agramunt.

Victoriós i acabada la guerra, alliberada Grècia, torna a reunir-se amb Carmesina, pel camí, a Andrianòpolis —lloc on morí Roger de Flor— se sent malalt de mort "qui pot impedir a mi si jo vull donar tots mes bens per amor de Déu?..." "Los vans pomposos homens qui de continu llur estimada fama molt cerquen, despenderan en va l'inútil temps de llur miserable vida", sentència Tirant.

La desesperació de la princesa és gran, l'emperador l'aconsoa "guarda de venir en desesperació, no perdes la tua ànima, la qual no podries cobrar ab infinit tresor"... "cascú se deu estudiar en haver paciència, e estar aparellat a la fortuna, per ço que si ve algú mal cas tristor no el puixa vejar tant que el porte a la desesperació"... "Après la nit ve lo dia, e après lo núvol lo bell sol"... "Car vos sabeu que lo mejor mal fa cessar lo menor"... "...e no vullau manifestar a tothom la vostra dolor, car moltes vegades cau la pena sobre aquell qui la tracta". Però Carmesina mort de dolor.

Al senyor d'Agramunt "Rei de Fes i de Bogia" li és encomanat el gran honor d'acompanyar els cossos de Tirant i Carmesina fins a Bretanya, on són enterrats amb tots els honors.

Tirant lo Blanc va ésser escrit cap al 1460. Imprès per primera vegada a València el 1490, aviat es traduí al Castellà, a l'italià al francès.

En un llibre al que, entre pocs altres, Cervantes li fa l'honor de salvar-lo expresament de la famosa crema —capítol VI, de la primera part— de Don Quijote de la Mancha, i també en diu: "el nunca como se debe alabado Tirante el Blanco"; seria interessantíssim saber, dins la mescolança de fantasies i realitats històriques que s'hi troben, fins a quin punt és real o fantasiós el senyor d'Agramunt, al qual cita, Martorell, més de quaranta vegades en la seva obra genial, ¿tenia alguna afinitat amb el nostre senyor d'Agramunt? Encara que ens inclinem a prendre partit per la fantasia, resten uns interrogants per a qui tingui delit per l'antigor.

Tirant lo Blanc i Don Quijote de la Mancha, cada un amb les seves peculiaritats, —com molt be han plasmat al cine Arthur Hiller amb El Hombre de la Mancha, i al teatre Maria Aurèlia Capmany, amb Tirant lo Blanc— caminen junts, de bracet amb el temps. Llurs consells, sentències i acudits, son tan vigents avui com ho eren en el seu segle, i també ho seran, segurament, per als temps esdevenidors.

Pere MORA GIRIBET

A l'Institut d'Agramunt

*Els minyons de la Ribera,
quan anem a L'Institut
semblen una primavera
de flors de la joventut.*

*I en la moderna estructura
nois i noies en conjunt
cridem «Visca la cultura
i l'Institut d'Agramunt».*

*És el palau de la ciència
i de la investigació
que afina la intel·ligència
l'aptitud i vocació.*

*Ses aules són la palestra
on competim en saber
i on el premi que s'espera
és l'honor de ser el primer.*

*A més dels temes científics
de les tècniques i l'art
practiquem els jocs olímpics
en que tot el món pren part.*

*Amb l'ajut de la gimnàsia
l'aire lliure i l'esport
lluïrem nostra ment clara
dins d'un cos àgil i fort.*

*A l'ensem que la sardana
del folklore català
tots els cants i balls d'Espanya
els volem cantar i ballar.*

*La ciència no té frontera
virtut i art tampoc en té;
portarem nostra senyera
flamejant pel món enter.*

*Proclamarem la vigència
dels dictats de la raó
de la veu de la consciència
i les lleis del Creador.*

*Investigant com els savis
cercarem la veritat
portant sempre al cor i als llavis
pau, justícia i llibertat.*

*Que els minyons de la Ribera,
els qui anem a l'Institut,
som com una primavera
de flors de la joventut.*

*I eixes flors de primavera
quan siguin ja fruits daurats
tots els nois de la Ribera
serem homes ben formats.*

Emili Curià i Cortès

FUNERARIA J. TORNÉ

PANTEONES — LAPIDAS

MARCOS DE ACERO INOXIDABLE

(de la Casa Serrano de Barcelona)

CORONAS de FLORES, naturales y artificiales

ARCAS DE ZINC

Exposición al natural a la atención del público

TRASLADOS A TODA ESPAÑA

Servicios para los asegurados a

EL OCASO, S. A.

Y recuerde...

CALIDAD Y PRECIOS SIN
POSIBLE COMPETENCIA

Circunvalación, 4
Arrab. Puigvert, 62

Teléfono 39 08 62
AGRAMUNT (Lérida)

CHOCOLATES JOLONCH

El Municipio

El Ayuntamiento Pleno y la Comisión Municipal Permanente, en sesiones celebradas durante el mes de Agosto, adoptaron los siguientes acuerdos:

DESIGNACION DE COMPROMISARIO: Ha sido proclamado Compromisario para tomar parte en la elección de Procurador en Cortes, Representante de los Municipios de esta Provincia, el Sr. Alcalde Don José M.ª Inglés Mortés.

EXPEDIENTE DE CREDITO

Aprobar la propuesta de la Comisión de Hacienda y en su virtud utilizar por medio de transferencia la suma de trescientas mil pesetas para incrementar las partidas que resultan con defecto dentro del presupuesto ordinario.

ABANDERADO FIESTA MAYOR

Se designa portador del histórico Pendón del Somatén en la Procesión de la próxima Fiesta Mayor a Don Domingo Balasch Puig, quien a la vez nombrará los cordonistas.

EXPEDIENTE EXPROPIACION FORZOSA

Se dió cuenta que tramitado el expediente de Expropiación Forzosa de los terrenos para la construcción de la Plaza del Ejército y realizado el pago de los mismos a sus propietarios, dichos terrenos han pasado a ser propiedad del Ayuntamiento.

LICENCIA DE OBRAS

A Dª Paula Pascual Piera, revocar y pintar fachada casa Plaza del Pozo.

A D. Adolfo Creus Comes, cambiar barandilla terraza casa sita en Avda. J. Mestres.

A D. Agustín Gassó Sorigué, revocar parte de la fachada con arreglo de la acera en calle Estudios Viejos

A D. Miguel Puig Alós, cambiar losa balcón en calle Estudios Viejos.

A D. Juan Cases Cucurull, revoque y pintado de fachada en casa sita en Santa Esperanza.

A D. Jaime Ramón Caballol, elevar a definitiva la licencia para la construcción de un edificio con bajos y dos pisos, en camino de Puellas.

A Dª Carmen Rovira Cornudella, revoque y pintado de la fachada y ampliación de dos ventanas en Arrabal de S. Francisco.

A Dª Ana Fernandez Castro, para embaldosar terraza en inmueble camino de Las Planas.

A Religiosas Concepcionistas, colocar una valla de alambre encima de la pared divisoria con las Escuelas Nacionales.

A D. Leoncio Martín Gonzales, obras interiores en casa Calle Congregación.

A D. Juan Llurba Vicens, abrir una puerta en la calle Vilavella.

A Dª Maria Santesmases, Vda. Balagué, obras interiores en casa Plaza del Pozo.

A D. Inocencio Villegas Gil, construcción de una tribuna revoque y pintado de fachadas y adecentamiento aceras, en Arrabal de Puigvert.

A D. Antonio Canosa Vidal, revoque y pintado de fachada y apertura de una puerta en Arrabal San Francisco.

A D. Alard Forns Gassol, prórroga para la realización obras en calle Aspi.

A D. Jacinto Valero Pozuelo, pavimentar bajos casa calle Vilavella.

A Hermanos Ribera Verdagué, desatascamiento alcantarrilla en Avd. J. Mestres

A D. Luis Valls Rubió revoque y pintado de fachada casa Arrabal de Puigvert.

A Dª Antonia Vidal Castellá enlosar frente casa calle Extramuros, en un metro anchura.

A D. Andrés Farrás Borell ensanchar puerta entrada casa calle Calabaza.

CUENTAS Y FACTURAS. Se aprobaron varias por un importe total de 185.292 pesetas.

EN UN FUTURO PROXIMO

—El sábado fuimos a Perpinyà y vimos una película decente
—¡¡Ooooooh!!

¡ATENCIÓN SEÑORA!

Guarde limpia su ropa,
es mejor y está preparada
para cuando la necesite.

Es un consejo de

Tintorería safas

Sió, 29

AGRAMUNT